

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, Tractatus
Tres spirituales**

Arias, Francisco

Coloniæ Agrippinæ, 1603

Cap. 5. Exercitium mortifica[n]di propriam voluntatem quam sit vtile.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59574](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59574)

DE MORTIF. VOLVNT. 347

ducit ad perditionem, sed quod volun-
tati diuinæ, quæ sanctificat & saluat a-
nimas nostras, responderit.

CAPVT. V.

*Quam vile, magniq; momenti sit ex-
ercitium mortificandi propriam
voluntatem.*

QVAMVIS omnis mortificatio
admodum vilis sit & salutaris
vt qua nobis conciliamus
Deum, imitamur CHRISTVM domi-
num, animamq; varijs virtutum or-
namentis, vt diximus, excolimus; ta-
mē propria voluntatis mortificatio-
ni nihil est antefertendum, siue fructū
spiritualem, siue necessitatem specte-
mus. Nam licet prauæ carnis inclina-
tiones, tentationesq; dæmonis &
mundi sint fons & radix peccatorum,
tamen nisi consensus propriæ volun-
tatis accesserit, veri peccati rationem
non habet. Quare primaria & propria
peccati radix, cui resecandæ mortifica-
tionis cultellus applicandus est, est vo-
luntas propria. Sic probant & docue-
runt Patres. CASSIANVS enim ita lo-
quitur. *Multa experimentis edocti Pa-*

*lib. 4. de
instit. c. 8.*

Q7.

tres

tres tradunt monachum. Et maxime in
 necres ne voluptatem quidem concupis-
 centia sua refrenare posse, nisi prius mor-
 tificare per obedientiam suas didicerint
 voluntates. Ideoq; pronunciant nullatenus
 sua prevalere vel iram, vel tristitiam,
 vel spiritum fornicationis extinguere,
 sed nec humilitatem cordis veram nec
 cum fratribus unitatem perpetuam,
 nec firmam diuturnamq; posse retinere
 concordiam: sed nec in canonicis quidem
 diutius permanere eum, qui prius volun-
 tates suas didicerit superare. Hæc scrip-
 sit Cassianus, de his, qui sunt sub alio-
 rum obediencia. Qui vero non sunt sub
 obediencia aliorum, & tamē yncerte de-
 derāt seruire Deo, cordisq; puritatem
 tueri, illi sibi imperare debet, & propo-
 sitiones animi sui ad examina reuocare,
 & cōtraria cōtrarijs pellere. Vt ex
 causa: Venit cuius a desiderium honoris
 cum officio suscipiendi, pallium elegans
 superadi, ad eundem publicum spectaculum
 uiniū nobile frequenda: illico secum
 expendit, sitne corpori vel an magis
 tate, desiderio parere, si non sit, recusat
 nit fatius esse desiderio non satisfacere.
 In mentem incidit commemorare.

DE MORTIF. VOLVNT. 349

corā alijs res cū laude gestas vel à se, vel
à maiorib⁹, loquitur dicit de rebus sub
limibus & reconditis, vt nomen & fa-
mam aliquam apud alios colligar, &
aduertens non esse necessarium, tacet.
Capitur cupiditate cognoscenda-
rum rerum nouarū ex varijs regioni-
bus, & videns rem esse magis curio-
sam, quam vtilem, repudiat. Denit dif-
ficultatem, si primus salutare debeat
conditione inferiorem, vel à quo leſus
est; si inuisendus sit homo abiectus &
inops, si agri cura habenda, si cibus
sumendus cum quibusdam, qui nau-
scam motum videantur, & tamen vbi
collegit se, vincens seipsum, facit.
Hoc modo, qui nulli subiectus est,
mortificare potest voluntatem pro-
prium, particepsque sit omnium me-
ritorum ac fructuum spiritaliū, quos
gignit mortificatio, nec non paulatim
radicis euellit omnium peccatorum
fontem & pertingit ad perfectionem
abnegationis sui tā ope rā Christo in
Euāgelio laudatē, vt obseruauit S. VIN-
CENTIVS, dū scribit. Abnegare seipsū, *In vita*
& Christū quā esse in omnibus reb⁹, *Spiru. c. 2.*
mortificare & subij. ere ppriā voluntatē.
Lk

20 H. PARS TRACTAVS

EST quidem difficile, licet salutare, mortificare carnem ieiunij, dicitur plinis, alijque asperioribus partibus, verum longe difficilius, atque etiam vtilius est mortificare, etiam si nulla corporis afflictio accedat, propriam voluntatem, ut S. GREGORIUS

lib. 32 mor. c. 23.

lib. 6 in Reg libros c. 15.

Dorothe. serm. 1.

invenit. Quid, inquit, est humana voluntas, quam angustius, quam voluntas propria frangere? de qua fractione veritatis cit. Intrate per angustam portam, et vobis tradit esse sublimitatis meriti propriam voluntatem submittere aliam, quam corpus magnis ieiunijs affligite. Confirmat hanc doctrinam S. DOROTHEVS, dum scribit discipulis suis, ut sic hanc precipuam exercitacionem fuisset, ut crebrius frangeret propriam voluntatem, nam cum aliquid illi adferrent ad usum quotidianum necessarium, diligenterque & nitide conferret, imperabat, ut alij potius, quam sibi traderent. Si advertebat superuacuum affici ad librum, vel cultellum, quibus uteretur in curandis agris, mandabat, ne amplius eo uteretur, si quid scilicet habebat cognitione dignum, sine sermone non solo cum dimittebat. In his omnibus

DE MORTIF. VOLUNT. 3319

bus Dositheus promptè obediebat, patienterque cum silentio omnia perferrebat, ac intra quinquennium ad tantam virtutis perfectionem peruenit, ut post mortem conspectus sit inter religionis illius sanctos ad magnam euectus gloriam. Mirabantur alij monachi, Dositheum tam breui tempore ad tantum virtutis fastigium conscendisse, cum tamen ob corporis debilitatem, in sustinendis ieiunijs, vigilijs alijsque asperitatibus longè inferior esset reliquis. veràm rogatus de ea re, respondit, se omnem operam & studium posuisse in mortificanda iugiter propria voluntate, eaque voluntati superiorum conformanda.

O quam ingentes opes animæ in hoc mortificationis propriæ voluntatis serinio delitescunt! o quam præsentis & efficax antidotum est breui tempore magnos faciendi progressus, pacemque & tranquillitatem animi perpetuam comparandi, ac imprimis concordiam & vnionem cum omnibus? Quod idem Dorotheus in hanc sententiam exponere pergit. Si volumus, inquiens, frui perfectâ libertate spiri-
tus,

tus, exerceamus nos in cohibendis proprijs cupiditatibus, auxilioq; diuino nixi in verę pietatis studio conuinciemus, vt rerum omnium terrenarum amorem facillè exuamus, veram serenãq; conscientię quietem acquiramus, tantamq; in aduersis tolerantiam animi fortitudinem, vt sine ulla perturbatione, libenterq; de manu dei omnia quę euenire possunt, accipiamus, eò quod nulla res equè homini conciliat, ac mortificatio proprię voluntatis. Hucusq; ille sanctus, qui viã dei eximie illustratus, experientiaq; edoctus probe intelligebat efficaciam huius exercitationis.

ILLVD VERO, quod beneficio mortificatione proprię voluntatis precipue queritur, est cõformitas nostre voluntatis cum diuina, nihil enim impedit nos ab explenda dei voluntate, nisi voluntas propria, quare hac per mortificationem subacta, anima ab omnibus impuris affectibus, quibus res caduca sectabatur, & suis cõmodis inhiabat expurgatur, atq; directò & purè in omnibus querit Deum, sãctissimãq; eius voluntatem. In quem sensum dicitur

DE MORTIF. VOLVNT. 353

AVGVSTINVS. Nutrimētū caritatis est Lib. 23. q. 36.
imminutio cupiditatis, id est, inordina-
ti aff. Etus erga res temporales. Perfe-
ctio vero caritatis, nulla cupiditas. Hęc
enim imminutio fit per mortificatio-
ne proprię voluntatis. O dulcissimos
fructus, o premia admiranda, eorum
quibus voluntati dominantur. Hęc
sunt cęlestia promissa à Christo per
Dioannem data, dum ait. Vincēti da-
bōdere de ligno vitę, quod est in para-
diso Dei mei. Fructus ligni vitę est
Christus in medio Ecclēsię existens, est
divinus amor, quo animę sustentatur
& delectatur. Et rursū dicit, Vincēti da-
bō māna absconditū. Hoc māna est bea-
ta pax & tranquillitas cōsciētię, qua fru-
untur omnes, qui strenuē mortifica-
tioni student.

CAPVT VI.

De inordinatione propria voluntatis cir-
ca honores et laudes humanas et quę
magno beneficio à Deo afficiantur
qui huic vitio me-
dentur.

INTER omnes affectus proprię vo-
luntatis, perniciosissim⁹ est honoris
& humanę glorię, atq; idcirco sua
gula.

Roman. lib.
de remed.
vit. c. 5.